

Uppfylla med för stor myckenhet af slem. *Viss mat f-r kroppen, magen. Hans bröst är f-dt.*

FÖRSLEMMANDE, n. 4. Verknigen, då kroppen eller någon del deraf förslemmas.

FÖRSLEMMNING, f. 2. 1) Se *Förslemmande*. — 2) Förslemmadt tillstånd.

FÖRSLITA, försl'ita, v. a. 3. (böjes som *Slita*) Genom brukande utnöta. Säges mest i fråga om klädespersedlar. *F. en mundering.* — *Förslitande*, n. 4. o. *Förslitning*, f. 2.

FÖRSLUG, försl'ug, a. 2. (pop. o. fam.) Se *Förklok*.

FÖRSLUGHET, f. 3. Se *Förklokhet*.

FÖRSLÅ, förslå', v. a. 3. I. (böjes som *Slå*) Slå någonting framför en sak, till skydd eller för annat ändamål. *F. bräder för ett fönster vid rapping*, o. s. v. — Äfv. *Slå för*.

FÖRSLÅ, förslå', v. a. 3. II. (böjes som *Slå*, men har i sup. och deraf härledda tempora både *Förslagit* och *Förslått*) Vara tillräcklig, räkka till. *Den summan f-r icke till hans underhåll. Det f-r icke långt.* — *Syn.* Räkka till.

FÖRSLÄNDE, förslä'nnande, n. 4. Handlingen, då man förslår (se *Förslå*, I).

FÖRSLÄPA SIG, förslä'pa, v. r. 1. (föga brukl.) Arbeta ut sig.

FÖRSLÄPPA, förslä'ppa, v. a. 2. (föga brukl.) Se *Släppa*.

FÖRSLÖA, förslö'a, v. a. 1. Göra slö (både i egentl. o. fig. mening). *Surt f-r tänderna. Fylleri f-r själens bästa egenskaper.* — *Syn.* Se *Försvaga*. — *Förslöande*, n. 4.

FÖRSLÖSA, förslö'sa, v. a. 1. o. 2. Genom slöseri göra ände på. *F. sin egendom, sin förmögenhet, sina penningar på nöjen.* — Brukas äfven i fig. mening, t. ex.: *F. sina krafter på ulyttiga företag. F. sina talanger, sitt snille på idel lappri. F. sin tid på tomma nöjen.* — *Syn.* Bortslösa, Bortplöttra, Bortsluddra, Bortsudda, Bortslarfa, Bortskingra, Göra öfver med, Förspilla, Spilla, Förspilla, Förstöra, Förstätta, Föröda.

FÖRSLÖSANDE, n. 4. Omständigheten, att man förslöser, att något förslöses.

FÖRSLÖSARE, m. 3. (föga brukl.) Den, som förslöser eller förslöst något. Brukas aldrig utan i förbindelse med ett substantiv, som utmärker, hvad som förslöses eller blifvit förslöst, t. ex.: *Hr N., denne f. af ett stort arf.*

FÖRSMÅK, försmå'k, m. sing. Inbillad känsla, då man tycker sig på förhand smaka något, vare sig behagligt eller obehagligt. *Jag har redan en f. af de praktiga pastej, vi få till midnagen.* Brukas äfv. ganska ofta i fig. mening, t. ex.: *Känna en f. af paradiset's fröjd*, finna sig ytterst lycklig, öfversäll.

FÖRSMÅ, försmå', v. a. 2. 1) Vägra att emottaga, att antaga något, emedan man aktar det allt för ringa. *Jag ber, f. ej min ringa gåfva. F. ej vår ödmjuka hyllning. Ni f-r min vänskap. Han f-r mina tjänster. Det är ej att f., kan med fördel antagas.* — *Syn.* Se *Förakta*. — 2) Anse under sin värdighet. *Jag f-r dessa dåliga medel att komma till målet. Jag f-r att hämnas på honom.* — *Syn.* Sätta sig öfver, Förakta. — *Försmående*, n. 4.

FÖRSMÅDA, försmå'da, v. a. 1. (t. *schmähen* af *Schmach*, skymf) 1) Skymfa, gäckta med ord (ej genom skrift) eller åtbörder. — *Syn.* Se *Småda*. — 2) (pop. o. fam.) Förtreta genom smådligt tal, genom hån, gyckel eller skymfligt beteende.

FÖRSMÅDANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon försmådas.

FÖRSMÅDARE, m. 3. (mindre brukl.) Den, som försmådar eller försmådat någon. Brukas mest i förening med substantiv i genitiv eller pron. poss.

FÖRSMÅDELSE, f. 3. 1) Skymfligt eller spefullt yttrande till någon. — 2) (pop. o. fam.) Se *Förtret*.

FÖRSMÅDLIG, a. 2. 1) (om sak) a) Säges om det, hvarigenom någon försmådas. *F-a ord. F-t yttrande. F-a miner, åtbörder.* — *Syn.* Se *Skymflig*. — b) (pop. o. fam.) Se *Förtretlig. Hvilken f. händelse!* — 2) (om person) a) Som försmådar, böjd för att försmåda andra. *Han är alltid så f. emot mig. Det är en bra f. meniska.* — b) (pop. o. fam.) Förtretlig, tråkig. *Om man ändå kunde bli af med den f-a menniskan, som nu så länge träkat ut oss med sitt prat!*

FÖRSMÅDLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara försmådlig.

FÖRSMÅDLIGT, adv. På ett försmådligt sätt. *Se f. på någont.*

FÖRSMÅCKTA, försmå'ckta, v. n. 1. (t. *verschmachten*) Vara vanmäktig, aldeles kraftlös. *F. af hunger, törst, hetta.* — *Försmåckande*, n. 4.

FÖRSMÅLTA, försmå'llta, v. a. o. n. 2. 1) Helt och hållet smälta (i både aktiv och neutral bem.). — *Syn.* Se *Smälta*. — 2) (mål.) Så blanda, fördrifva färger, att den ena omärkligt öfvergår i den andra. — *Försmållande*, n. 4. o. *Försmållning*, f. 2.

FÖRSMÅLLA, försmå'lla, v. a. 1. (af gamla ordet *Snilld*, konstfärdighet, konst, list) Genom svek och list tillägga sig sjelf något af det man har om händer eller som blifvit en anförtrödt; ej rätteligen uppgifva, hvad man uppburit, eller föregifva större utgift, än som verkligen ägt rum, för att olofligen åtkomma det, som blifvit för litet eller för mycket uppgifvet. *Genom falska räkningar f. kronans medel. F. tullen*, svikligen undandraga kronan den henne tillhöriga tull för någon vara. *Jfr. Underslef.* — *Försmållande*, n. 4. o. *Försmållning*, f. 2.

FÖRSOCKRA, förså'ckra, v. a. 1. (fig.) Se *Förljusva*. — *Försockrande*, n. 4. o. *Försockring*, f. 2.

FÖRSÖFFA, v. a. 1. (t. *ersaufen*, dränka) Göra sömnig, trög, loj, lat. *Lättja och vållust f. människan, f. sinnet.* — Part. pass. *F-d* brukas nästan som adjektiv, t. ex.: *En f. syndare*, som är i ett slags syndadvala. *F. i laster*, försänkt (*ersoffen*) i laster.

FÖRSÖFFANDE, n. 4. Verknigen, hvarigenom någon försoffas.

FÖRSÖFFNING, f. 2. 1) Se *Försoffande*, n. 4. — 2) Försoffadt tillstånd. *En syndares f., syndadvala.*

FÖRSÖFVA, förså'va, v. a. 3. (böjes som *Sofva*) Genom sofande försumma, förspilla. Som aktiv föga brukligt. — *F. sig*, v. r. Sofva utöfver tiden, genom för långvarig sömn försumma något, som bort göras.

FÖRSÖNA, försö'na, v. a. 1. o. 2. (t. *versöhnen*) 1) (med person till objekt) a) Blidka någon, som är förtördnad. *Han är ond på mig, men jag vet medel att f. honom. F. gudarna med offer. Låta f. sig, låta sig f-s.* — *Syn.* Blidka. — b) Förlika (ovänner). *Han f-de dem med hvarandra. Denna händelse f-de dem åter.* —